

HAKAN BIÇAKCI
Hikâyede Büyük Boşluklar Var

HAKAN BIÇAKCI 1978'de İstanbul'da doğdu. İlk ve orta öğrenimini İstanbul'da tamamladıktan sonra 1996 yılında üniversite eğitimi için Ankara'ya gitti. 2001'de Bilkent Üniversitesi İktisat Bölümü'nü bitirerek İstanbul'a döndü. İlk romanı *Romantik Korku* 2002'de çıktı. Çeşitli dergi ve gazetelerde edebiyat, sinema, popüler kültür konulu yazıları ve öyküleri yayımlandı. *Apartman Boşluğu* Arnavutçaya (2009), Arapçaya (2010), Bulgarçaya (2011), İngilizceye (2012), Rumenceye (2013) ve Çinceye (2015) çevrildi. *Karanlık Oda* İtalyancaya (2015) çevrildi. Yayımlanmış kitapları: *Romantik Korku* (roman, 2002), *Rüya Günlüğü* (roman, 2003), *Boş Zaman* (roman, 2004), *Bir Yaz Gecesi Kâbusu* (öykü, 2005), *Apartman Boşluğu* (roman, 2008), *Karanlık Oda* (roman, 2010), *Ben Tek Siz Hepiniz* (öykü, 2011), *Doğa Tarihi* (roman, 2014), *Hikâyede Büyük Boşluklar Var* (öykü, 2015).

www.hakanbicakci.com

İletişim Yayınları 2207 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 362

ISBN-13: 978-975-05-1820-1

© 2015 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2015, İstanbul

EDITÖR Levent Cantek

KAPAK Koray Ekremoğlu

KAPAK FOTOĞRAFI Ege Dalaman

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Nebiye Çavuş

BASKI ve *CILT* Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 38 46

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

HAKAN BIÇAKCI

Hikâyede Büyük Boşluklar Var

İÇİNDEKİLER

İlişki Durumu	7
<i>Ne İşi Var Rufus Wainwright'ın Senin Düğününde?</i>	9
<i>İki Bahar</i>	13
<i>Bugs Bunny'nin Sigara Molası</i>	17
<i>Metrobüste Candy Crush</i>	21
<i>Yıldönümü</i>	25
<i>Başka Biri mi Var?</i>	31
<i>Otomatik Ayrılık</i>	37
Yalnız Personel	41
<i>Yalnız Personel</i>	43
<i>Herkes Öykü Yazabilir</i>	47
<i>Kutlama</i>	53
<i>Bir Düğün Metalcisi</i>	59
<i>Sahnedeki Dinleyici</i>	65
<i>Trafik Kilit</i>	69
<i>Üç Kişilik Bir Kişi</i>	73
<i>Misafir</i>	77

Nasıl Olur?	79
Kayıp.....	81
On Üç Maymun.....	85
Yemek Vakti.....	89
Hayvanlar Gibi Bir İntikam Masalı.....	95
Dünyanın En Çok Yanlılıkla Fotoğrafı Çekilen İnsanı.....	99
Falda İddialıyız.....	105
Ağlatan Ayna.....	109
Kulak Burun Boğaz Vicdan.....	113
Gece Yolculuğu.....	117
Başkasının Kalemı.....	123
Beyaz Masa Örtüsü.....	129
Yatay Geçiş.....	133
Ara Bölge	139
Sessiz Dans.....	141
Belli Belirsiz Bir Baş Ağrısı.....	145
Cesaret Testi.....	151
Serbest Piyasa.....	157
Selfie Dedektifi.....	163
Bana Bayan Deme.....	169
Jüri Özel Uykusu.....	175

İlişki Durumu

Ne İŖi Var Rufus Wainwright'ın Senin Dügününde?

“Ne yaptığımı bilmiyorum.
Ne dediğimi bilmiyorum.
Niye izlediğimi bilmiyorum,
Dans edip duran tüm bu beyaz insanları.”
– Rufus Wainwright

Yedi yıllık ilişkim iki günde bitti. Önce nereden çıktığı belli olmayan basmakalıp bir “Düşünmem lazım,” muhabbeti. Ertesi gün daha pislik, daha büyük bir klişe: “Ben ayrılmak istiyorum.” Üç ay sonra da haberi geldi: Evleniyormuş. “Adam aşırı zenginmiş,” diye laf çıktı bir de. Bu ne lan? Yeşilçam filmi gibi... Beni bir Mercedes'e mi sattı?

Bir hafta sonra yeni bir haber geldi. Bu sefer daha entere-san bir gelişme... Dügünlerine Rufus Wainwright'ı getirtiyorlarmış. Çıkıp şarkı söyleyecekmış. “Oha, herif gerçekten zenginmiş,” oldu ilk tepkim. Arkadaşlarım bozulmayıp dalga geçmeme sevindiler. Nasıl arkadaş lan bunlar? Rol yapıyorum işte. İçim parçalanıyor. Kalbim duracak neredeyse. İŖ ciddi-ydi. Masaya kapanıp ağlamamak için alay etmeye de-

vam ettim: “Rufus’a da bak sen. Aç köpek seni. Kanada’dan kalkıp İstanbul düğününe çalmaya mı gelinirmiş? Gelinle damadın ayaklarını da yıkayaydın bari.”

Eve dönerken öyle bir hüznün çöktü ki, ne bu çöken tam olarak hüznüdü ne de bu hissin içimdeki hareketi çökme-ye benziyordu. Onun en sevdiği müzisyendi Rufus Wainwright. Takıntılı bir ilgisi vardı bu adamın şarkılarına ve se-sine karşı. Beni de o tanıştırmıştı kendisiyle. İlk başta çok ağlak gelmişti ama ne yalan söyleyim, benim de kanıma gir-di yavaş yavaş. Ankaralı bir metalciden İstanbul’da yaşayan, Rufus Wainwright dinleyen sofistike bir sevgiliye terfi et-tim bir anda. Biradan çok şarap içer oldum. Sabahları uya-nır uyanmaz çay yerine kahve... Okuduğum gazeteyi bile değiştirdim. Ankara’yı bırakıp yanına taşındım. İş yok, güç yok. Her gece sabahlara kadar Rufus’un dokunaklı şarkılarını dinleyerek öpüştük, seviştik, hayaller kurduk.

Şimdi Rufus’un canlı performansı eşliğinde evleniyor. Biz bant kaydı eşliğinde çelişkili hayaller kurarken. Bu ne ab-sürt mağlubiyet? Romantizmin hakkı böyle verilir işte. “Abi adam aşırı zenginmiş.” Zengin de laf mıymış? Onun para-ya pula olan düşkünlüğünü hep hissederdim aslında. Şim-di aklıma bir örnek gelmiyor. Hissederdim ama görmezden gelirdim. Evladının sakatlığını gözü görmeyen bir ana gibi. Rufus’u kızın ayağına getirmiş herif. Ben anca bilgisayarın-ın IP’sini değiştirip albümleri kaçak yoldan indirme tüyo-ları verirken. Tutmuş getirmiş adamı. Düğününde söylete-cek. Oku Rufus! Bir daha söyle. Haydi, bir de Türkçe patlat. “Kimler Geldi Kimler Geçti” gelsin.

Yaralı bir hayvan gibi yürüdüm eve. Neresinden vurul-duğunu anlamayan ama öleceğini hisseden bir köpek gi-bi... Kendini ısırıp köpeğe dönüp bakamayan, omuriliği iki-ye ayrılmış bir kedi gibi... Durulmaz artık bu şehirde. Eli-

mi müthiş bir hırsla cebime attım. Bittin sen Rufus! Aldatan sevgilisinin telefon numarasını silen şımarık bir kız gibi tek tek sildim telefonumdaki Rufus Wainwright albümlerini.

Ankara'ya dönüş yolunda, yol boyunca Slayer dinledim.

İki Bahar

“Hayat ileriye bakarak yaşanır,
geriye bakarak anlaşılır.”
– Kierkegaard

Elimde turuncu şemsiyeyle sağanak yağmurun altında bekliyorum. Evimizin kapısının önünde... Bahar'ın her zamanki gibi bir türlü kapıyı çekip çıkamadığı, çıkmak üzere içinde dört döndüğü evimizin... Evlenmeden önce de onu sokaklarda beklerdim böyle. Taksim'de AKM'nin önünde, Beşiktaş'ta Balık Pazarı'nın girişinde, Nişantaşı'nda karakol ışıklarda, Kadıköy'de Boğa'nın orada...

Şimdi evimizin kapısının önünde bekliyorum. On yıldır evliyiz. Hayatımda sadece iki ciddi ilişki oldu. Bu “ciddi ilişki” lafı da ne acayip... Gözümün önüne takım elbise ve tayyörle toplantı odalarında kurumsal kurumsal sevişen çiftler geliyor. “Hayatımda iki önemli kadın oldu,” diyeyim. Sınır bozucu bir tesadüf eseri ikisinin adı da Bahar... İlk Bahar, Son Bahar... İlk Bahar'la üniversitede tanışıp altı yıl birlikte yaşadık. Evlenmeye karar vermiştik ki karşıma Son Bahar çıktı. Tüm güzelliği, altüst ediciliği, kafa karıştırıcılığı ve

ikna ediciliği ile... Ömrümün en zor dönemiydi. İki Bahar'ın karşı karşıya gelme olasılıklarını yok ederek tüm alternatif yolları ateşe verdim. Aralarında sinsice mekik dokuyarak birbirlerinin varlığından habersiz Baharları değiştirdim.

Bahar'la bir yıla yakın birlikte yaşadıkdan sonra evlendik. Ona Bahar'dan bahsetmedim. Maziyi didikleme konusunda bitmek bilmeyen bir iştaha sahipti. Ve müthiş kıskançtı. Ben de Bahar'ı hiç karıştırmadım. "Senden önce önemsiz birkaç ilişkim oldu," diye yuvarladım. Vaktiyle kalbimi yerinden oynatan eski ilişkiye, gönül eğlencesi muamelesi yaptım. Birlikte geçirdiğimiz uzun yılları alelacele geçiştirmek için "Takıldık," dedim. Bir önceki hayatımın merkezini telaş içinde karaladım. Geçmişimi tutkularımı törpüleyerek, heyecanlarımı söndürerek, trajedilerimi komikleştirerek anlattım her soruşunda. Hatıralarımın renklerini hızla soldurdum. Onsuz geçen yılların hiçbir anlamı yoktu. Nefes almaya kendisi karşıma çıkınca başlamıştım. Onu görene kadar bir zombi filmi figüranıydım. Ondan önceki hayatım diri diri gömüldü, konu kapandı.

Geçmişime karşı kılıbık davrandım. Önemli olan ne yaşadığın değil, nasıl anlattığın diye düşündüm. Anlatmadıklarımı içime attım. Ve Bahar'la tanıştırdığım herkese Bahar'dan bahsetmeyi yasakladım. İki Bahar arasındaki tüm köprüleri havaya uçurdum. Yine de rahat bir nefes alamadım. Bahar'ı hiç karıştırmadım ama onun varlığı sürekli ayağıma dolandı, yakama yapıştı, boğazıma sarıldı. Daha düğün gecesi başladı. Gelinle damat dans ederken... Yani Bahar'la ben... Birden o şarkı çalmaya başladı: "İkinci bahar yaşıyor ömrüm, gel benim yârim oluver şimdi." Bir yandan dans ederken bir yandan korkuyla etrafa bakındım. Düğünde sağlam içildi. Ayakta duramayacak hale gelindi. Sonra işte balayı, yeni ev, boya badana, Ikea, aspiratör, modem, plazma televizyon...

İlk başlarda her şey yolundaydı. Sonra bir gün Baharlar karıştı. Belki de ben eski günlerden bahsederken Bahar'ı hiç karıştırmadığım için... Nedenini bilmiyorum. Psikoloğum da bilemedi. Parayı almayı bildi ama. Neyse. Yedi sekiz yıl önceydi. Yani evlendikten iki üç yıl sonra. Eskiden sık gittiğimiz, sonra ayağımızı kestiğimiz bir balık lokantasındaydık arkadaşlarla. Bir ara Bahar tuvalete gitmek için kalktı. Çişim geldiği için ben de onunla gittim. Erkekler tuvaletinden çıkıp kadınlar tuvaletinin kapısının önünde beklemeye koyuldum. Durup dururken aklıma İlk Bahar geldi. Eskiden onunla bu lokantaya çok gelirdik, ondan olsa gerek. Hatta bu akşam burada olan arkadaşlarımla gelirdik. O zamanlar hepimiz sevgiliydik. Şimdi evli çiftler olduk. Grupta değişen tek şey ilişkilerimize verilen ad ve Baharlar oldu. Onu da aynen burada, tıpkı bu şekilde beklerdim. Kadınlar tuvaletinin kapısında dikildikçe Bahar'ı düşünmeye devam ettim. Anılar gözümde canlanmaya başladı. Bu lokantadaki muhabbetlerimiz, sarhoşluklarımız, kavgalarımız; buradan çıkıp gittiğimiz evi, kedisi, yatağı...

Kadınlar tuvaletinin hareketsiz kapısına baktım. Eski bir fotoğraf gibiydi. Yanlılıkla çekilmiş. Bahar'ın geleceği yoktu. Ben de Bahar'ı düşünmeye devam ettim. İşte o anda Baharlar karıştı. Tuvaletten İlk Bahar çıktı. Eski hali, eski saçları, eski elbisesi, eski adımlarıyla. İleride başına geleceklerden habersiz, kendini tek Bahar sanan özgüven dolu gülümsemesiyle... Ne yapacağımı şaşırtdım. Suratına bakıp şaşkın şaşkın sırttım.

İlk Bahar'la birlikte masaya döndük. Her şey bıraktığımız gibiydi. Bardağımdaki rakı, tabağımdaki meze... Son Bahar'la tuvalete gitmek üzere ayrılmadan hemen önceki gibi... Kimse durumu yadırgamadı. Arkadaşlarım İlk Bahar'la sohbet ediyorlardı. Benim dışımda herkes muhabbet halindeydi. Masadakilere baktım. Uzaklardan bakar gibi. Film iz-

ler gibi. Yorgun olduğum için takip etmekte zorlandığım diyalog ağırlıklı bir film... İçtikçe içtim. Diyaloglar uzadıkça uzadı.

O günden sonra Baharlar karışmaya devam etti. Nerede ne zaman geleceğini bilemediğim bir hastalık nöbeti gibi çıkıp çıkıp geldi İlk Bahar. Son Bahar'ın yerine. Yine de evliliğimi sürdürebildim. Baharlara birbirlerinden bahsetmeden... Bu işi bir sadakat krizine çevirmenin lüzumu yoktu. Hayatımdan memnun sayılırdım. Baharlar da mutluymdu. İkisini de seviyordum.

İlk Bahar'la uyuyup Son Bahar'la uyandım. Son Bahar'la bindiğim asansörden İlk Bahar'la indim. İlk Bahar'la beklediğim kırmızı ışık yeşile dönünce karşıya Son Bahar'la geçtim. Son Bahar'layken elektrikler kesildi, mumu yakan İlk Bahar oldu. Gittiğimiz bir mağazada beğendiği elbiseyle prova kabinine İlk Bahar girdi, kabinden İlk Bahar'ın seçtiği kıyafetle Son Bahar çıktı. Son Bahar'ın aldığı bilet İlk Bahar'a amorti kazandırdı. İlk Bahar'ın aldığı vitaminler Son Bahar'a enerji verdi. Son Bahar'ı öpmek için kapattığım gözlerimi açtığımda karşımda İlk Bahar vardı. İlk Bahar için paket yaptırdığım hediyeleri Son Bahar açtı. Son Bahar için hazırladığım yemekleri İlk Bahar yedi. İlk Bahar'ın içtiği şarapla Son Bahar kafayı buldu ve ertesi gün baş ağrısıyla uyanan İlk Bahar oldu.

Yıllar işte böyle gelip geçti. Şimdi elimde turuncu şemsiyeyle sağanak yağmurun altında beklerken tam olarak bilemiyorum, açılan apartman kapısından hangisinin çıkacağını.